

SILKE SCHELLHAMMER

EN SKOLE UD OVER DET SÆDVANLIGE

SCHOOL OF TALENTS

3. TIME:
MONSTER I SIGTE!

GRATIS LÆSEPRØVE

TAG MED TIL

SCHOOL OF TALENTS

KOSTSKOLEN FOR BØRN MED OVERNATURLIGE
EVNER. DE KAN FORVANDLE SIG, FORSTÅ DYR,
KONTROLLERE VAND, GÅ GENNEM VÆGGE ...
OG ALT MULIGT ANDET FANTASTISK!

Alva skal samle fossiler på stranden til sit skoleprojekt. Men hvor kommer de kæmpestore fodaftryk i sandet pludselig fra? Og hvem – eller hvad – har lavet de enorme kradsemærker på slotstårnet? Der kan da ikke være et monster på øen ... vel? Alva og vennerne må bruge deres særlige talenter til at løse mysteriet.

MED ILLUSTRATIONER AF SIMONA M. CECCARELLI

Bind 1

Bind 2

KAPITEL 3

EN RULLENDE ØSTERS

Alva bladrede igennem stakken af breve, mens hun forlod det lille slot. Over hende strålede sommersonen lunt fra en lyseblå himmel.

Øens fritgående fåreflok var på vej ned ad en bakke i nærheden, kunne hun høre. Der stod nogle træer i vejen, så hun kunne ikke få øje på dem endnu, men deres højlydte, brægende brok afslørede deres færd.

”Iiih, fååå deet væk!”

”Deet var ikke miiiiig!”

”Jeeeg synes, det er flooooot!”

”Ja, men se miiiiig. Jeg ligner candyfloss på beeeen!”

Var fårene i dårligt humør? Det lignede dem ikke.

Normalt var de vildt glade og konstant syngende om det, de spiste – på deres helt egen tonedøve måde.

Nu kom den lille flok til syne mellem træerne, og Alva kunne ikke lade være med at grine højt. Alle fårene strålede i forskellige farver og var smykket med forskellige mønstre. En var sribet, en var prikket, og endnu en var skotskternet. En var fuldstændig pink. Det så virkelig skørt ud. Hvem i alverden havde fundet på at farve får? Eller kunne det være sket ved et uheld? Højlydt brægende travede farveflokken forbi Alva.

Hun gik grinende videre og prøvede at ignorere fuglene og insekterne omkring sig. Uden at tænke over det stak hun hånden i lommen og greb om glimmer-hoppebolden, hun havde fået af Theo. På en eller anden måde hjalp den lille bold hende med at skrue ned for de mange dyrestemmer i sit hoved. Men hun hørte alligevel stadig, hvordan bierne heppede på hinanden, mens de summede fra blomst til blomst og samlede nektar.

Og så hørte hun også en lille, pibende stemme.

”Nej! Skaf dig nogle briller! Det der er ikke nogen fugl.”

Skænderiet kom fra et af træerne på alléen, der førte væk fra det lille slot.

En anden stemme svarede: *”Den har vinger, og de blafrer! Hvad skulle det ellers være? Et fly, måske?”*

”Siden hvornår blaftrer fly med vingerne? Du er jo helt væk!”
fnøs den første stemme.

Alva blev stående for at lytte. Det var blandt andet derfor, hun havde det så godt på SCHOOL OF TALENTS. Her behøvede hun ikke lade som om, hun ikke kunne forstå, hvad dyrene sagde til hinanden. Her kunne hun bare lytte og endda fortælle vennerne om det, hun hørte, uden at nogen syntes, hun var bims.

”Nej, det er jo det, jeg siger! Det er en fugl. Og den er blå.”

”Blå? Er du også farveblind? Den er helt sikkert grøn. Det er ret sikkert en papegøje så.”

Skulle der virkelig sidde en papegøje i et af træerne? Alva kiggede sig omkring, men fik ikke øje på andet end de to musvitter, der skændtes. De hoppede arrigt rundt på en lavthængende gren.

”En papegøje? Næppe! Så du dens næb? Det var så gigantisk, at man kunne bygge tre reder indeni!”

Alva kløede sig i håret, mens hun tænkte sig om. Det måtte da være en seriøst stor fugl, de to havde fået øje på. Og hun var ret sikker på, det ikke var nogen papegøje.

”Lad os spørge den, hvad den er for en så.”

”ELLER – vi kunne lade som ingenting og håbe, den snart flyver videre og lader os være i fred.”

”Hvorfor skulle vi gøre det? Er du bange for, at jeg får ret?”

”Som om! Det er, fordi den mere ligner en, der æder musvitter, end en, der gider tale med musvitter.”

Alva begyndte at have en idé om, hvad det var, de to piphanse skændtes om. Hun løftede hovedet og undersøgte himlen for den mærkelige kæmpefugl. Og ganske rigtigt fandt hun den højt oppe over sig. En gigantisk, blågrøn drage fløj glitrende gennem luften.

Hun rystede på hovedet. Edwin risikerede at komme i seriøse problemer for det her. Alle børnenes evner var strengt fortrolige. Nu fløj han der, så højt at han helt sikkert hævede sig over tågebanken. Og muren af tåge var der jo netop for at holde de mærkelige ting, der foregik på øen, hemmelige for dem på fastlandet. Edwin var sikkert fuldstændig ligeglad. Han blev ved med at ævle om at vise verden det megamonster, han kunne forvandle sig til.

Alva besluttede sig for at gå videre. Hun kunne alligevel ikke gøre noget. Hun begyndte igen at bladre igennem posten og fik øje på et postkort fra Australien med en megasød koala på. Hvem var det mon til? Hun vendte nysgerrigt kortet og blev overrasket over postkortets modtager: *Frederikke Jensen, Hus Syv, Øen Tågeholm.*

Fik hendes værelseskammerat virkelig post fra

Australien? Alva ville vildt gerne vide, hvem postkortet var fra. Hun kneb øjnene sammen og prøvede at tyde den krusedulle, der var underskrevet med. Stod der *Steemen* eller *Sleren*? Kunne man overhovedet hedde noget af det?

Pludselig blafrede noget hen over Alvas hoved. Rodrigo, den flabede krage, der kunne forstå menneskesprog, landede på den støvede jord ved siden af hende.

”Læser du også andres post?” spurgte han.

”Jeg læste det ikke!” skyndte Alva sig at sige.

Pia, der boede sammen med Alva og Frederikke i Hus Syv, kom gående imod dem. Hun stirrede koncentreret på sin skoletaske, der svævede foran hende. ”Har du posten?” spurgte hun og kastede et meget hurtigt blik på Alva.

”Ja, men der er ikke noget til dig.”

”Øv, mand,” sagde Pia, og hendes rygsæk ramte jorden med et lille bump. Hun samlede den op og gik videre.

”Hvorfor er hun sur?” spurgte Rodrigo.

”Fordi alle godt kan lide at få post,” forklarede Alva, mens hun begyndte at gå.

”Og hvorfor har vi to så travlt? Er vi på flugt?” spurgte Rodrigo, mens han hoppede og småblafrede med ved siden af Alva.

”Næ, men jeg skal snart til undervisning, og jeg vil lige nå at aflevere posten inden,” svarede hun.

”Undervisning?” spurgte Rodrigo uden at lyde sådan rigtigt interesseret.

Alva svarede alligevel: ”Ja, i dag begynder vores nye projekt!” I morgen ville Alva gå langs stranden for at ... faktisk vidste hun ikke, hvorfor projektet skulle foregå der. Gad vide om der var dyr fra urtiden på stranden?

”Projekt?” gentog Rodrigo og lød nu til at kede sig. Så vippede han næbbet over mod kantinebygningen og sagde: **”Se, en rullende østers!”**

Alva ville ønske, det faktisk var en rullende østers, Rodrigo ville vise hende. Det ville have været ret sjovt. Men det var desværre bare Frederikke, der kom kørende på sit skateboard. Hun havde det selvfølgelig også med at klappe totalt i, så faktisk var det jo lidt en rullende østers.

Frederikke satte af fra skateboardet, sprang selv op i luften, mens boardet drejede en omgang under hende, før hun igen landede sikkert på det og kørte videre. Det var alligevel ret sejt.

Så kom Alva i tanke om postkortet og skiftede retning. ”Frederikke!” råbte hun efter sin værelseskammerat.

Frederikke stoppede op. Hun trådte hårdt ned på den ene ende af skateboardet, så den anden ende fløj op, og hun greb skateboardet i luften. ”Hvad?” spurgte hun og gloede på Alva, som var hun en forstyrrende flue.

”Jeg har post til dig,” sagde Alva og rakte Frederikke kortet. Alva håbede stadig, at hun på et eller andet tidspunkt ville få et bedre forhold til sin værelseskammerat. ”Jeg kan se, at det er fra Australien ...” begyndte hun.

Frederikke kastede et hurtigt blik på koalaen og sagde: ”Wow, du er skarp!” Hun vendte postkortet, og Alva så et ganske kort øjeblik et smil på hendes ansigt. Så stak Frederikke kortet i lommen.

”Jeg har ikke læst det,” røg det ud af Alva. Hun stirrede ned i jorden for at undgå at kigge over på Rodrigo, der skrattede: ”*Glat løjet!*” Godt, at den rullende østers ikke kunne forstå dyr.

”Jeg er ligeglad,” mumlede Frederikke, smed skateboardet på jorden, sprang på og rullede hen mod kantinebygningen.